

Sygn. akt II W 1023/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sądu Rejonowego Adam Prochaczek

Protokolant: stażysta Aleksandra Wrodarczyk

po rozpoznaniu w dniach 30 grudnia 2016 r. i 3 lutego 2017 r. sprawy:

M. G.,

syna K. i H. z domu F.,

urodzonego (...) w Z.,

obwinionego o to, że:

w dniu 1 sierpnia 2016 r. ok. godz. 6:55 w R. na ul. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że mając wiedzę co do własnego stanu psycho-fizycznego zmęczenia, nie zaniechał kierowania pojazdem wskutek czego prowadząc samochód m-ki V. (...) o nr rej. (...) zasnął, w następstwie czego tracąc kontrolę nad kierowanym pojazdem zjechał na przeciwległy pas ruchu, gdzie doprowadził do zderzenia z prawidłowo kierującą samochodem m-ki O. (...) o nr rej. (...) w wyniku zderzenia kierująca tym samochodem pani K. S. doznała obrażeń ciała w myśl art. 157 § 2 k.k.,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.,

1. uznaje obwinionego M. G. za winnego tego, że 1 sierpnia 2016 r., ok. godz. 6:55, w R. na ul. (...), nie zachował należytej ostrożności prowadząc samochód marki V. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym polegające na tym, że nie obserwując należyście przedpola jazdy zjechał na przeciwległy pas ruchu doprowadzając do zderzenia z pojazdem nie ustalonej marki, a następnie do zderzenia z prawidłowo jadącym samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego kierująca tym pojazdem K. S. doznała obrażeń naruszających czynności narządów ciała na okres do 7 dni, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to na mocy art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. skazuje go na karę grzywny w wysokości 1 000 (jednego tysiąca) złotych;

2. na mocy art. 86 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1, 2 i 3 k.w. orzeka wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 (sześciu) miesięcy, zobowiązując go do zwrotu prawa jazdy do właściwego wydziału komunikacji;

3. na mocy art. 29 § 4 k.w. na poczet środka orzeczonego w pkt. 2 zalicza obwinionemu okres zatrzymania prawa jazdy od 1 sierpnia 2016 r. do 12 sierpnia 2016 r.;

4. na mocy art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 21 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i 100 (sto) złotych tytułem opłaty oraz 100 (sto) złotych tytułem kosztów opinii biegłego.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 sierpnia 2016 r., około godz. 6:55, w R., M. G. jechał do pracy samochodem marki V. (...) o nr rej. (...). Jadąc ulicą (...), na skutek braku dostatecznej koncentracji, a w konsekwencji nienależytej obserwacji przedpola jazdy, zjechał na przeciwległy pas ruchu uderzając lusterkiem w pojazd nieustalonej marki, którego kierujący nie zatrzymał pojazdu, a następnie uderzył w bok jadącego z naprzeciwka samochodu marki O. (...) o nr (...), w wyniku czego kierująca tym pojazdem K. S. doznała obrażeń ciała w postaci naciągnięcia mięśni szyi i stłuczenia odcinka L-S, co stanowiło naruszenie czynności narządów ciała na okres do 7 dni.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego M. G. k. 28-29, 52-53, zeznania świadków: K. S. k. 22-23 i 53, O. P. k. 61, A. G. ki. 61-62, E. N. k. 62, dokumenty: protokoły oględzin k. 6-9, karta informacyjna k. 21, opinia lekarska k. 25)

Obwiniony przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu (k. 28-29 i 52) potwierdzając, że zjechał na przeciwległy pas ruchu i uderzył w pojazd prowadzony przez pokrzywdzoną.

Przyznanie nie nasuwa wątpliwości znajdując wsparcie w zeznaniach pokrzywdzonej K. S. oraz świadków A. G. oraz E. N., a także dokumentach w postaci protokołów oględzin.

Fakt doznania przez pokrzywdzoną obrażeń na skutek kolizji potwierdził biegły z zakresu medycyny (k. 25).

Z relacji pokrzywdzonej, której prawdziwość nie budzi żadnych wątpliwości, wynika, że widząc jak samochód V. wymija się w bardzo bliskiej odległości z innym pojazdem zaczęła hamować, lecz nie miała możliwości uniknięcia zderzenia (k. 22-23).

Okoliczność, czy pokrzywdzona miała możliwość uniknięcia zderzenia, pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie o odpowiedzialności obwinionego. Jest bowiem poza sporem, że to obwiniony zjechał na przeciwległy pas ruchu i już tym zachowaniem ewidentnie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nawet gdyby ostatecznie do kolizji nie doszło obwiniony i tak był osobą, która spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu.

Pokrzywdzona zeznała, że w rozmowie bezpośrednio po zdarzeniu kierujący V. przyznał się jej, że zasnął za kierownicą (k. 23). Na rozprawie dodała, iż poinformował ją, że od 3 rano już jest w trasie, a obudził się dopiero przy uderzeniu w jej pojazd (k. 53)

Dając wiarę obwinionemu oraz świadkowi O. P., że w dniu zdarzenia obwiniony wstał rano, a następnie udał się samochodem z miejsca zamieszkania w G. do pracy w R. (k. 52-53), wykluczono, aby powodem utraty panowania nad pojazdem było zaśnięcie obwinionego. Jest bowiem bardzo mało prawdopodobne, aby sytuacja taka mogła nastąpić po przespanej nocy i ledwie parę godzin po przebudzeniu.

Jako prawdopodobne uznać za to należy, iż podając pokrzywdzonej po zdarzeniu informację, że jest od 3 w nocy w trasie, obwiniony chciał się w ten sposób usprawiedliwić, niekoniecznie chcąc wprowadzać obcą osobę w osobiste problemy na tle rodzinnym, które mogły przyczynić się do braku koncentracji, a w konsekwencji kolizji, co też wyjawiał na rozprawie (k. 52).

Opierając się na powołanym wyżej materiale dowodowym sąd uznał za udowodnione, że 1 sierpnia 2016 r., ok. godz. 6:55, w R. na ul. (...) nie zachował należytej ostrożności prowadząc samochód marki V. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym polegające na tym, że nie obserwując należycie przedpola jazdy zjechał na przeciwległy pas ruchu doprowadzając do zderzenia z pojazdem nie ustalonej marki, a następnie do zderzenia z prawidłowo jadącym samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego kierująca tym pojazdem K.

S. doznała obrażeń naruszających czynności narządów ciała na okres do 7 dni, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w.

Przepis art. 86 § 1 k.w. przewiduje odpowiedzialność za wykroczenie osoby, która na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W realiach sprawy obwiniony prowadząc pojazd mechaniczny drogą publiczną bezspornie nie zachował należytej ostrożności skoro zjechał na przeciwny pas ruchu.

Co więcej, spowodowane w ten sposób zagrożenie bezpieczeństwa skonkretyzowało się jeszcze pod postacią dwóch kolizji: wpierv z pojazdem nieustalonej marki, a następnie z pojazdem prowadzonym przez pokrzywdzoną, która doznała obrażeń naruszających czynności narządów ciała na okres do 7 dni.

Modyfikacja opisu czynu w części obejmującej przyczynę, która prowadziła do zjechania na przeciwny pas ruchu, jest konsekwencją wykluczenia, aby obwiniony zasnął prowadząc pojazd.

Obwiniony jest winny. Można mu bowiem zarzucić, że w czasie swego karalnego i bezprawnego czynu nie dał posłuchu normie prawnej mimo, że możliwość taka istniała. Wyższy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu przesądza o jego karygodności. Wina obwinionego jest pełna, albowiem nie zachodzą żadne okoliczności umniejszające winę. Obwiniony jest dorosły i w pełni poczytalny.

Rozstrzygając o karze sąd uznał karę grzywny za reakcję odpowiednią do wagi przypisanego obwinionemu wykroczenia. Za wyborem kary majątkowej przemawia również sytuacja materialna obwinionego.

Kształtując wymiar grzywny sąd uwzględnił, że zagrożenie bezpieczeństwa, które obwiniony spowodował, skutkowało kolizjami z dwoma pojazdami, a w wyniku jednej z nich kierująca doznała obrażeń ciała. Uszkodzeniu uległy co najmniej dwa pojazdy. Nakazuje to sytuować stopień społecznej szkodliwości czynu na poziomie znacznym.

Na korzyść obwinionego poczytano, że przyznał się do winy i wyjaśniał zbieżnie z ustalonym stanem faktycznym.

Obwiniony deklaruje dochód na poziomie 4 000 zł miesięcznie. Jest właścicielem domu jednorodzinnego (k. 28). Dysponuje samochodem osobowym (k. 53).

Okoliczności te uprawniają do twierdzenia, iż obwiniony może z powodzeniem uiścić grzywnę w wymiarze 1 000 złotych.

Zgodnie z art. 86 § 3 k.w. w razie popełnienia przez osobę prowadzącą pojazd wykroczenia, o którym mowa w art. 86 § 1 k.w., można orzec zakaz prowadzenia pojazdów.

Czasowe wyłączenie obwinionego z grona osób prowadzących pojazdy mechaniczne w ruchu lądowym jest następstwem ustalenia, że na chwilę obecną nie daje on rękojmi bezpiecznego prowadzenia pojazdów. Z sobie znanych przyczyn nie jest on w stanie należycie skoncentrować się na prowadzeniu pojazdu skutkiem czego może być choćby, ujawniony w niniejszej sprawie, niekontrolowany zjazd na przeciwległy pas ruchu.

Co ważne, w zbliżonym okresie czasu, tj. 10 lipca 2016 r. obwiniony również naruszył przepisy ruchu drogowego (k. 40). Z wyjaśnień obwinionego zdaje się dodatkowo wynikać, że po zdarzeniu analizowanym w niniejszej sprawie został ponownie ukarany mandatem (k. 52).

Trzeba przy tym pamiętać, że skutki kolizji, które spowodował obwiniony, mogły być o wiele dalej idące, gdyż tylko szczęśliwy zbieg okoliczności sprawił, że nie doszło do zderzenia czołowego pojazdów.

Okolicznością, która przemawia za potrzebą orzeczenia zakazu jest w końcu fakt, iż obwiniony właściwie nie był w stanie stwierdzić dlaczego zjechał na przeciwny pas ruchu. Ten stan rzeczy oddaje wypowiedź obwinionego z rozprawy: „Dokładnie nie wiem, co się stało – czy się zamyśliłem” (k. 52).

Czas trwania zakazu może sięgać od 6 miesięcy do 3 lat, o czym stanowi art. 29 § 1 k.w.

Określając czas trwania zakazu na 6 miesięcy sąd miał na uwadze, iż obwiniony przejawia krytyczny stosunek do zdarzenia, zaś orzeczenie środka, choćby i w minimalnym rozmiarze, z uwagi na charakter pracy obwinionego (k. 13 akt II Ko 87/16), będzie dla niego z pewnością dolegliwe.

Względy te uprawniały do orzeczenia zakazu na poziomie najniższym z możliwych.

Ponieważ w toku czynności wyjaśniających obwinionemu zwrócono prawo jazdy zobowiązano go do zwrotu dokumentu do właściwego wydziału komunikacji.

Na poczet środka karnego obwinionemu zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od 1 do 12 sierpnia 2016 r.

Rozstrzygnięcie o kosztach jest konsekwencją skazania. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, 100 złotych tytułem opłaty oraz 100 zł tytułem kosztów sporządzenia opinii przez biegłego.

sędzia Sądu Rejonowego

Adam Prochaczek

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć obrońcy – adw. J. H..

R., 24 lutego 2017 r.

sędzia Sądu Rejonowego

Adam Prochaczek